

Brodolomci i morski pas

S engleskog: Kap. MLADEN POLJANIĆ

Oko čamca prostiralo se je beskrajno more, valovi i nebo. Brodolomci, koji su plovili u čamcu, osjećali su samo mržnju prema morskom psu. Vjerojatno stoga, što je morski pas bio neko živo biće, koje je postajalo sve drskije, dok su more, nebo i valovi bili bezlični u svojoj krutoj nemilosrdnosti.

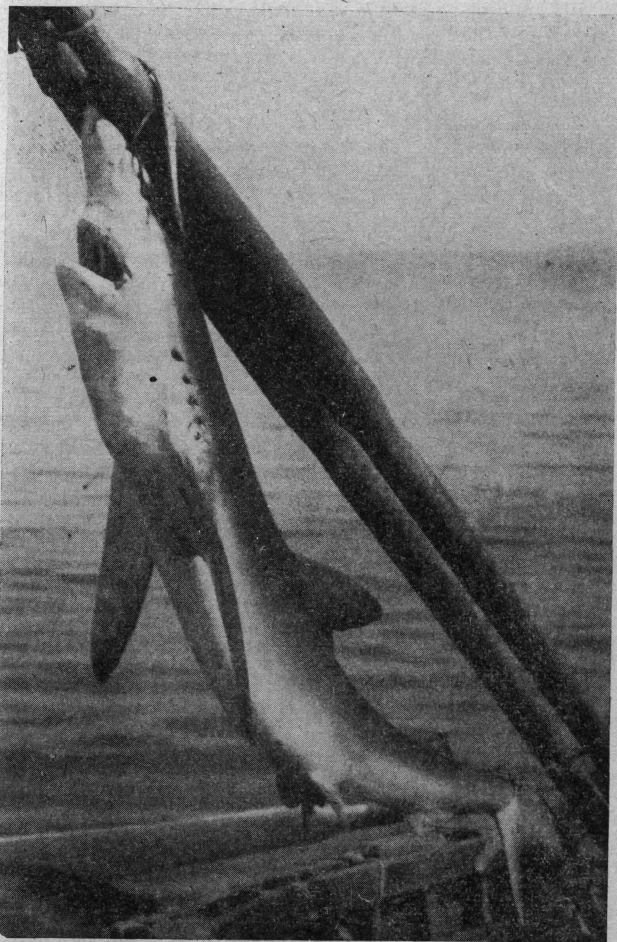
Danas je morski pas bez straha oblijetao oko čamca i skoro ga je gurnuo kad je prošao ispred pramca. Postao je umoran od čekanja, ali je podrugljivo zapažao nemoć brodolomaca u čamcu.

Da bi se njegovo šest metara dugo, glatko i smrtonosno tijelo održalo u dobroj kondiciji, treba mnogo hrane. Stoga je morski pas postajao sve bezobrazniji — a bio je veći nego čamac.

Nešto dulji od četiri metra, sav oblijepljen solju, čamac je bio već poprimio izgled neke podrtine. Jedro mu je bilo poderano i na suncu se je svjetlucalo od soli. Krhki, za nevolju improvizirani jarbol, bio je potpuno pobijelio od soli. Ostaci odjeća na ljudima u čamcu bili su ukrućeni i izlizani. Njihova koža, izložena dugotrajnom učinku sunca i mora, bila je crvena i smežurana, dok se ispod tih krpetina vidjelo izgrebano i ranjavo tijelo. Čitava unutrašnjost čamca bila je pod naslagom soli, osim na onim mjestima, gdje su ljudi obično sjedali i trljali drvo svojim kretnjama. Poveća količina morske vode jednolično je udarala u podnice na dnu čamca, dok su valovi prelijevali doljnji okrajak jedra i gubili se dalje prema beskrajnom horizontu.

Brodolomci uopće nijesu gledali u pučinu, jer nijesu gojili ni najmanje nade, da će opaziti neki brod. Oni su samo promatrali morskog psa od kojeg im je prijetila najveća opasnost. Nije im bilo potrebno veslati, jer je lagani vjetar duvao u krmu i tjerao čamac naprijed.

Da su ljudi u čamcu mogli živjeti bez hrane dulje nego što je to moguće, da je čamac mogao brže jedrit nego što je jedrio, i da je točnost navigacije bila veća nego što je bila moguća za tako maleni čamac, koji nije imao navigacionih instrumenata, tada bi bilo nade, da će se dospjeti na jedan maleni otočić, koji je bio označen na pomorskim kartama uz primjedbu »Pozicija nije

vjerodostojna«. Na tom otoku brodolomci bi vjerojatno mogli udobnije umrijeti od gladi, nego što su to mogli u malenom čamcu. To je bila jedina prednost i brodolomci su tako strašno mrzili morskog psa, koji im je ozbiljno ometao ovu jadnu pobjedu.

Peraja na hrbtu morskog psa zasječe površinu mora pola metra daleko od čamca. Čovjek na kormilu povikne — Evo Oskara!

Brodolomci su mu odmah u početku, još dok su imali nešto volje za šalu, dali ime Oskar.

Jedan od brodolomaca, koji je drijemao, neprestano je promuklim glasom proklinjao ovu neman. Treći je šutio i bez prestanka je sisao čavao, za kojeg je u početku vjerovao da ublažuje žeđ. On je bezizražajno promatrao morskog psa.

Sva tri brodolomca imali su izgled ptičjih strašila. Sunce im je osušilo tjelesa, te su se ispod kože vidjeli tanki mišići, koji su se pomicali pri kretanjama. Oči su im bile potpuno upale u očne šupljine, dok su usne bile ispucane i imale su plavičastu boju.

— Ova bi životinja morala već izgubiti strpljenje, jer smo od jučer prevalili dosta puta. Vjerojatno će se zamoriti prateći nas — nesigurno reče čovjek na kormilu.

Druga dvojica mu ne odgovore. Onaj što je drijemao, bio je već prestao sa proklinjanjem, te je samo sa očima

ma punim mržnje zurio u morskog psa. Treći je brodolomac i dalje sisao čavao.

— Prokleta veliku udaljenost smo već prevalili, — ponovi onaj na kormilu. — Neprestano jedrimo sa punim jedrom.

— Pa što od toga imamo? — odgovori pospanac.

— Moguće da se Oskar zamori — neuvjerljivo dodade prvi. — U svakom slučaju mi se približujemo kopnu.

— Kakvom kopnu?

Kormilar ne odgovori. U to Oskar pređe ispred čamca. Njegova peraja oštro zareže vršak vode i nestane. Jedan val, dolazeći iza krme, podigne čamac i grubo ga potjera naprijed. Naleti drugi val, pa treći — i tako bez prestanka. Brodolomci to više nijesu ni primjećivali. To se je ponavljalo iz dana u dan, kroz dugo vremena i oni su već bili izgubili svaki pojam o vremenu i broju dana.

Oskar se naglo povratio. Približi se tako blizu čamca, da se je kroz prozirno, zeleno-plavo more vidjela svaka po'ednost na njegovom glatkom tijelu. Valovita površina pretvarala je njegovu sliku nepravilnom, ali su brodolomci mogli dobro vidjeti njegove male oči, slične očima ugojene svinje. Kod čamca Oskar uspori brzinu.

Brodolomac, koji je neprestano drijemao, promuklim glasom počne opet proklinjati, dok onaj sa čavlom u ustima spusti ruku u more i pljusne morem prema morskome psu, koji se odmah udalji.

— Nebi smio to raditi — reče kormilar. — Oskar je postao nervozan. A ja sam jednom vidio, kako je morski pas u bijesu čak i u veslo zagrizao. Oskar vrlo dobro zna, da mu mi ništa nemožemo. Zar nije prije mogao primjetiti ruku i pograbiti je?

Čamac brodolomaca je bio veoma malen, te je svodobno služio kapetanu broda, kad bi se ovaj u mirnoj luci vozio sa broda na obalu. Ta malena ljuska u nikojem slučaju nije pristajala na beskrajnom moru južnog Tihog Oceana. Njegove strane bile su niske. Da je morski pas slučajno zgrabio ruku brodolomaca, bio bi slomio i čamac.

Jedan galeb zaleprša povrhu valova, lagano se spusti do površine i naglo poleti u vis kriješteći od straha pred pojavom ljudi u čamcu. Tada se hitro okrene i odleti dalje.

— Prilično utješna stvar, ovaj galeb, — reče čovjek na kormilu.

Druga dvojica se ne oduševе njegovim riječima. Dok je jedan i dalje nastavio sisati čavao i promatrati tupim pogledom u pučinu, dotle je drugi, izvaljen na sjedištu, nastojao da spava, htijući san upotrebiti kao sredstvo protiv žeđe, gladi i mržnje na morskog psa.

— Gdje ima galebova, — reče kormilar, — tu mora biti i riba, jer galeb jede ribu. A gdje ima ribe, tu sigurno ima i velike ribe. Tako bi se Oskar mogao zabaviti žderući ovu veliku ribu, te nebi samo mislio na nas.

Na ovo mu drugi u čamcu ne odgovore. Oni su znali da on to govori, da bi sam sebe u to uvjerio.

Čamac je dalje jedrio. Na momente se nije ništa drugo vidjelo doli putujućih, zelenkastih vodenih zidova koje su valovi stvarali. Po koji put iz čamca bi se vidjelo samo plavo nebo, da bi se odmah zatim pokazala beskrajna, uzgibana površina mora. To je bio nepregledni Ocean. Ljudi u čamcu to nijesu opažali jer su njihove misli bile stalno zaokupljene morskim psom.

Lijeno i bez straha Oskar najednom izroni iz plavih dubina. Kad je njegova peraja zarezala površinu mora, njegov oštri nos nije bio udaljen od čamca niti pola metra. Bez ikakvog naprezanja on je pratio čamac. Najednom ponovo zaroni i odmah zatim čamac se potrese. Neman je bez straha udarila hrbatom od dno čamca. Osjećaj je bio užasan.

Kroz mnogo dana — izgledalo je kao da su već stoljeća prošla — čamac je plovio poput nestalnog atoma u tekućem svemiru. Udarac tijela morskog psa; doticaj sa vanjskim tvrdim tijelom, stvorio je kod brodolomaca užasan osjećaj straha.

Sva trojica u čamcu zamukoše. Čovjek na kormilu čvrsto stegne ručku. Drugi brodolomac obim se rukama čvrsto uhvati za sjedište, dok mu se lice zagrci od očajne mržnje. Treći za neko vrijeme prestane da siše čavao.

Ali u stvari ništa osobitog se ne dogodi. Samo što je čamac, uslijed udarca, zahvatio par litara mora. Vjerojatno da je doticaj sa čamcem isto tako uzbudio morskog psa, kao što je prestrašio ljude, te on ponovo zaroni. Brodolomac, koji je obično drijemao, polagano i sa naporom izbacila posudom vodu iz čamca, dok kormilar, osjetivši neodoljivu žeđ, suhim grlom promuća: — Zar on ne postaje sve nestrpljiviji i drskiji?

Pospani brodolomac počne opet bijesno proklinjati. Njegove ruke i cijelo tijelo drhtalo je u nastupu neodoljive mržnje na morskog psa.

— Trebalo bi da nešto uradimo, — reče kormilar. — Morali bi ga na neki način prestrašiti.

— Da mu se iz čamca narugamo, — ujedljivo dobaci pospanac.

Treći brodolomac je šutio i neprestano sisao čavao. Izgledalo je kao da je zadubljen u misli. Sjedio je na podnici, dok je ledima bio naslonjen uz stranu čamca i potpuno se je bio podao njihovim valova. Umornim pogledom zurio je u uzburkano zeleno more, da bi za čas prenio pogled na plavo beskrajno nebo i nepreglednu, nemirnu i daleku površinu uzavrelog i nabujalog mora.

— Mislim, — reče čovjek na kormilu, — da bi ga mogli zastrašiti polijevanjem. Trebalo bi upotrebiti posudu, pa ako je zagradi neće biti velike štete.

Pospani se brodolomac prene i prekriži ruke na prsima. Treći je i dalje sisao čavao. Pogled mu nije više bio bezizražajan. On okrene glavu i pogleda u daljinu. Tad počeka da njihanje i posrtanje čamca trenutno prestane, kako bi opet mogao pogledati u istom pravcu. Napregnuto je promatrao i onda protegne kao kost mršavu ruku, na kojoj su se jezovito pomicali kao špag tanki mišići.

— Galebovi — povikne premuklim glasom, — gledajte!

Druga dvojica pogledaju i opaze malu skupinu galebova udaljenu od čamca nešto više od jedne milje. Nadlijetali su oko nekog predmeta u moru, kojeg se nije moglo dobro vidjeti.

Val, dolazeći sa krme, grubo potisne čamac naprijed i prođe. Na časak čamac utone u dubinu. Tada ponovo naleti drugi val. Brodolomci to uopće nisu ni opazili. Ponovo su gledali u galebove, kojih sada nije bilo više od desetak. Zaključili su, da na moru pliva neka nova hrana, jer su galebovi letjeli lijeno i raspršano.

— Tamo mora biti nešto, — reče čovjek na kormilu, — i želio bi znati što je to.

Velika, trouglasta hrabata peraja naglo se pojavi nedaleko čamca. Brodolomac koji je drijemao, pun mržnje pljune na peraju, ali je ne pogodi.

— Što mi imamo od toga, ako nešto pliva na moru, — jetko reče on.

— Mnogo bi mogli imati od toga, — odlučno odgovori kormilar. — Vrlo mnogo.

— Kad bi bilo nešto za pojesti, tad bi se Oskar tamo zabavio i nas bi pustio na miru.

— Bio bi on to već nanjušio. A inače, kad bi tamo bila neka hrana, ja bi se s njim potukao, — reče onaj pospani.

Kormilar je nastojao da sam sebi ulije neku nadu.

— Možda je tamo neka riba, koja još nije uginula, neki kit, morski pas ili slično, te galebovi čekaju dok uginu. Mislim, da bi dobro bilo, da pođemo tamo vidjeti šta je to.

U čamcu nastane tajac. Zatim se brodolomac, koji je sisao čavao, oprezno pomakne, nastojeći da ne pomuti ravnotežu čamca. Polagano spusti jedro, te uz pomoć kormilara i uz najveću opreznost jedro bude skupljeno u čamac. Tada kormilar upravi pramac tačno prema mjestu gdje su se vidjeli galebovi. Druga dvojica zauzmu mjesto na klupi za veslanje. Polagano i oprezno su se smještali, poput akrobata, koji idu po žici. Pažljivo ispruže vesla, od kojih su jedno upotrebljavali za jarbol a drugo za jedra. Lagano i mlitavo zaveslaše.

Brodolomci nijesu imali ni najmanje snage. Uzalud su se naprezali, jer njihova snaga nije bila veća od snage male mačke. Čamac jedva promjeni smjer. Dok su prije valovi dolazili sa krmene strane, sada, uslijed promjene smjera, čamac se počme valjati i njegove strane, inače niske, skoro su se spuštale do površine mora. U

ovom smjeru bilo bi im nemoguće jedrit jer bi se sigurno bili utopili. Sada su se valovi počeli proljevati u čamac, koji se je jako ljuljao.

— Oskar je počeo biti mrzovoljan uslijed gladi. Kad bi tamo bila neka veća riba koja ugiba, on bi se zaposlio oko nje, odgrizajući joj komade tijela. Siguran sam da bi on to uradio, — reče kormilar.

— Do vraga! I ja bi sam to uradio, — teško dišući od umora reče veslač.

Pokretan laganim, slabim i bolnim zaveslajima, čamac je sasvim sporo napredovao. Valovi su udarali sa lijeve strane čamca i veoma ga nagibali na protivnu stranu, podizali ga i za čas ostavljali na svojim zapjenjenim vrškovima, da ga naglo zbace u provaliju. Svaki novi val podizao se preko visine čamca i prijetio je svojom silnom snagom ljudima i čamcu. Na čas bi izgledalo, da će ovi val, žešći i veći nego prijašnji, prekinuti sa tom igrom i uništiti ovu orahovu ljusku.

Valovi su se neprestano proljevali u čamac. Zapljuskivanje u dnu čamca postajalo je sve jače.

— Prilično napredujemo, — ohrabrujući reče kormilar. — Mora da smo već prevalili pola puta.

Veslač, koji je običavao drijemati, nenadano zajeca od bijesa jer Oskar udari u veslo i napravivši sa repom vir, nestane u dubini. Čamac zahvati more. Kormilar se sagne i počne izbacivati vodu.

— Opet se vraća — promuklim glasom reče pospano, — proklet bio!

Kormilar pogleda u stranu. Dolazio je Oskar. Bezbrizno i drsko i hladnokrvno se je približavao čamcu. Sad je izgledalo, kao da se igra sa ljudima. Naglo se okrene na leđa i ukaže svoj bjelkasti trbuh. Bilo je jasno, da se priprema na napad. Jurio je brzinom od preko 20 milja. Trebalo je samo, da sa tom brzinom izroni kod čamca i katastrofa je gotova.

Kormilar je dohvatio kantu punu mora i u velikom luku prolje more u pravcu morskog psa. More pljusne i Oskar se naglo okrene. Njegov okretaj izbacila more poput vodoskoka i čamac ponovo zahvati more.

Četvrtina čamca je već bila puna vode. Svaki čas je more sve više ulijevalo u čamac. Čovjek sa čavlom u ustima zavesla iz sve snage i čamac ponovo okrene krmu valovima.

Kormilar je dohvatio kantu punu mora i u velikom luku vratu igrali, kao špagat tanki mišići i drhtale osušene vratne žile. Napokon, drhćući od umora, polagano okrene kormilo u prijašnji smjer. — U redu — promuća — hajdemo!

Pramac se ponovo okrene. Posrćući i valjajući čamac polagano krene naprijed.

Pred par sedmica ovaj isti čamac lijepo obojen i uredno držan, ležao je smješten na svom brodu. Sad je njegova boja skoro već bila potpuno otpala. Pokazalo se je golo drvo, posivjelo, kao od gube. Sad sa njime upravlja tri kostura, koji su jedva dišući, veslali svojim zadnjim slabim snagama.

Jedan galeb, spuštivši se strijelovito do samih valova, naglo se okrene, zakriješti i preleti povrh čamca. Oskarova peraja za časak se ukaže na dva vala daleko od čamca. Kormilar pripremi posudu da bi ponovno zapljusnuo neman. Ostala dvojica su i dalje veslali. Uz same vrhove valova doletji drugi galeb, ljutito zakriješti i nestane. Tada se pojavi više galebova. Valovi i vjetar bacali su čamac lijevo desno, dok su galebovi neprestano nadlijetali.

— Bojim se da li ćemo naći taj predmet, — reče kormilar — još se ništa ne vidi.

Ali baš u tom času opazi veliki komad drva, koji je plivao na moru u nekom čudnom položaju. Iz daleka je izgledao kao neka razbijena plutača, premda nikako to nije mogao biti. Plutače su bile daleko, vrlo daleko.

— Pa to je podrtina nekog broda, — vikne kormilar. On je pred kratko vrijeme, i ako nije imao osnove, nastojao da podrži neku nadu i sad je sva ta njegova nada iščezla. Ipak su mu se oči zasjale. Vjerojatnost je postojala u omjeru tisuću prema jedan, da na toj staroj podrtini nema ni hrane ni vode, ali ipak . . .

Ostala dvojica brodolomaca neprestano su veslali. Jedan se je naprezao, te bi, da nekako olakša veslanje, naslanjao na veslo cijelo svoje jedno i poput kostura mršavo tijelo. Onaj koji je sisao, čavao, nastojao je da

uštedi što više energije, te je izbjegavao naprezanje.

Odjednom se začuje neko oštro pištanje. To se je Oskar bacio čitavom svojom težinom pred samim čamcem. Strijelovito zaroni, okrene se na leđa, te ispod površine brodolomci ugledaju trouglaste žvalce sa redovima oštirih zubiju. Pod vodom, naravno, ali ipak su se mogli dobro raspoznati. Neman zatim naglo nestane u dubini.

— Igra se s nama, reče pospanac. Glas njegov bio je iznemogao od umora i mržnje. Proklinjao je morskog psa, te započne jače veslati. — Igra se s nama!

Čamac je lagano napredovao.

Opet se začuje pištanje i pljusak vode. Opet je to lijepo i smrtonosno tijelo morskog psa projurilo, ali bez namjere na izravni napadaj. Projurilo je poput psa, koji projuri uz neku neobičnu stvar bojeći se da je napadne. Ili poput mačke, koja se neki put igra sa nekim otrovnim kukcem, te se nemože odlučiti da ga usmrti. Oskar je oblijetao i ronio oko čamca. Zaronivši sasvim blizu, njegova hrbtna peraja udari o dno čamca. Osjetivši udarac, naglo se podigne i odbaci čamac u vis za skoro pola metra. Nagnuvši se, čamac zahvati veću količinu vode. Izgledalo je, da je udarac prestrašio Oskara, koji nestane. Ali je bilo sigurno da će on ponovno doći, svaki put sve manje i manje uplašen od doticaja sa čamcem, svaki put sve drskiji.

Čamac je i dalje napredovao. Kormilar beznadnim i tihim glasom reče — tu je, ali sumnjam, da će nam biti od neke koristi.

Tada okrene čamac niz vjetar. Dvojica veslača gledala su bez riječi. Na moru je plivao skuner ili jedan dio skunera. Pramac je manjkao. Gdje je prije bio usaden prednji jarbol, sada je sve bilo pod morem, te se nije moglo vidjeti, da li je nešto ostalo od jarbola. Prelomljeno deblo glavnog jarbola, pokriveno pola metra dubokim morem stršilo je rascjepano oko tri metra u vis. Krov krmene kabine bio je izvan vode. Krmena ograda također je bila povrh vode. I to je bilo sve. Po palubi, koja se je vidjela, valjali su se valovi. Za čas bi izlazila van vode, ali nikad nije bila suha. Na slomljenoj dizalici za čamac, konopi su, nošeni od valova, mlatarali tamamo. Od takve podrtnine nije moglo biti nikakve koristi na otvorenom moru. Kabine su bile pod vodom. Čak i ime broda bilo je zbrisano. Tražit spas na takvoj podrtnini bilo je beznadno. Na njoj teško da bi se moglo naći nešto što bi bilo od neke koristi.

— Mogli bi prosljediti naprijed, — reče kormilar tužnim glasom. — Tu nema ništa za nas. Ni mrve hrane, ni vode.

Izvadivši čavao iz suhих usta, treći brodolomac pro-muklim glasom odgovori: — Konopa i kolotura.

Jedan časak sva trojica umuknu. Tad onaj pospani, likujući od mržnje vikne: — Tako je! To je baš ono što mi trebamo. Baš to, Oskar to neće moći slomit. Proklet bio!

U tom času Oskar bez straha, punom brzinom pro-juri uz sami čamac i strijelovito zašnjuri u dubinu. Zaprijetivši mu šakom i proklinjući ga pospanac se baci svom snagom na veslo.

Došavši do same podrtnine, brodolomci zaveslaju čamcem preko utonule ograde i puste da ga valovi nasukaju na palubu. Time uštede trud oko izvlačenja čamca. Vidjelo se, da je podrtnina potpuno bezkorisna. Krov kabine, oko pet četvornih metara prostora, bio je stalno nad vodom i suh. Krmena ograda također je bila suha i bijela od izmeta galebova. Manji prostor klizave palube bio je pokriven morem pola noge dubokim. Nad morem je još stršio polomljeni komad jarbola i dizalica sa ostacima konopa.

Brodolomci privežu čamac i polagano se iskrcavaju na podrtnu. Umrtvljeni su im zglobovi pucketali pri svakoj kretnji, dok su im slabi mišići prouzrokovali bol. Dvojica su počeli odvezivati konope sa dizalica, dok je treći na krovu kabine prijetio šakama i proklinjao Oskara, koji se je zaustavio kraj podrtnine.

Osjeti tada neki smrad, koji je dolazio iz kabine. Nije to bio smrad gnjilog drva ili usmrđene vode. Uz bolni napor primakne se otvoru na kabini, podigne poklopac i pogleda dolje, gdje je uljem zamazana voda ležala u tom zatvorenom prostoru. Na vodi je plivala slama, komadi gnjilog drveta i ostaci namještaja. Tad opazi odakle taj osobiti smrad dolazi.

— Izgleda da je šunka — promuća on triumfirajući, — i ja moj dio poklanjam Oskaru.

— I ja moj, — reče kormilar, premda su mu se usta punila vodom pri pogledu na taj truli i odvratni predmet.

— Moramo oprezno raditi jer se Oskar vjerojatno plaši ove podrtnine. Sa našim malim sidrom, ovim konopima i koloturnikom ipak bi mogli uspjeti. Samo treba vrlo oprezno raditi.

Oko njih se je prostiralo beskrajno more, valovi a nad njima nebo. Na poplavljenj palubi podrtnine nakrivljen je ležao njihov maleni čamac. Malo suhog prostora pobjeljenog od izmeta galebova i na njemu tri čovjeka, premorena i oslabljena, koji su naprezali svoje iscrpljene mišice, da bi uspjeti u svom zadatku.

Ovaj tajnoviti posao postao je jasan tek kad se je maleno sidro sa nadjevenom smrdljivom šunskom, lukavo pričvršćeno uz plovak, otpustilo na konopu sa krmene podrtnine. Tri su čovjeka bez daha promatrali kako Oskar oprezno ispituje meku, zatim se povlači, da bi se strijelovitom brzinom bacio na plijen i progutao ga.

Nijesu se usudili povući sve dok Oskar nije klonuo iscrpljen. Vješto su udesili koloturnike, da bi tako omogućili, da svojim preslabim snagama povuče tako ogromni teret. U velikom uzbuđenju vikali su jedan drugog. Tada su povukli konop, koji je, pomoću koloturnika početverostručivao njihovu snagu. Naglo su trgnuli i konopac, da bi oslabili smrtno prestrašenog Orkasara. U toj borbi Oskar bude nasukan na poplavljenj palubi. Dodir sa palubom još više poveća njegov strah.

Poslije višesatne teške borbe i napora, drhćući od iscrpljenosti i umora, kormilar uspije da probode morskog psa. Riskirajući živote, sva se trojica pomamno bace na rupu u tijelu iz koje je tekla gusta crvena krv.

Morski pas se je trzao do noći, dok su troje brodolomaca spavali tvrdim i opojnim snom. U jutro je Oskar bio mrtav. Njegovo smrtonosno, glatko tijelo bilo je dugačko šest metara. Jedan brodolomac okupio je nekoliko komada drva, te ih je postavio na krov kabine da se osuše. Prazne i zahrđale limenke također su bile prikupljene. I dok su dvojica bila zaposlena oko pripremanja golemog tijela morskog psa od kojeg im je do tada prijetila smrtna opasnost, sa krova kabine uzdigao se je dim od vatre, koja je veselo zaplamtjela izgarajući sitne komade drva, koji su bili isječeni od polomljene palube.

Dva dana poslije toga, maleni se je čamac otisnuo od podrtnine. Bio je dobro natovaren, sa stranama vješto nadograđenim od kože morskog psa, koja je bila pričvršćena sa čavlima. Pravac plovidbe sad je bio promjenjen. Više nije plovio niz vjetar u pravcu točke na karti kod koje je bilo napisano »Pozicija nije vjerodostojna«, već je kurs vodio prema daljoj ali sigurno, zemlji.

Kad bi brodolomci izdržali neko vrijeme, a što nije bilo moguće, kad bi čamac plovio sa mogućom brzinom i kad njihova navigacija ne bi bila slabija od one koja je bila moguća za taj maleni čamac, tad bi oni stigli do zemlje, brodova, svojih konzulata i sličnih stvari za kojim su oni toliko žudili.

Tri brodolomca bili su opet u dobrom raspoloženju. Jedan je kormilario, drugi je drijemao, dok je treći i dalje sisao svoj čavao.

Pun nade kormilar reče: — Treba da još čitav pakao svladamo, ali imamo prilično hrane, te ako izdržimo sa pola litre ove, premda smrdljive vode, te ako ne naiđemo na oluju tad ima dosta vjerojatnosti da ćemo stići. Tako je. Sad imamo dobru priliku.

— Kakvu priliku? — ironično zapita pospanac.

Kormilar ne odgovori.

Val za valom nadolazio je dižući čamac i tjerajući ga naprijed. Zapljuskujući u razapetu kožu morskog psa, more je pomalo ulazilo kroz mjesta gdje je koža bila spojena sa drvom. Poslije dužeg vremena, čovjek koji je sisao čavao, lagano izbaci vodu iz čamca. Kormilar sa pogledom punim nade gledao je u daleku pčinu.

Čamac je dalje plovio.

Prođe dulje vremena. »Fali mi taj prokleti Oskar. Nemamo sad o čemu da mislimo. Želio bi da je sad tu i da juri oko čamca«, mrzovoljno reče pospani brodolomac.